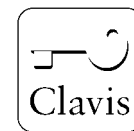

Condor

**Walter Baele &
Erwin Claes**

Erwin Claes schreef ook de thrillerserie ‘De Zwarte Adem’:

Code F242
Het Maltacomplot
De Lima-express
Het boze oog

Walter Baele & Erwin Claes
Condor
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: robots, auto's, vriendschap
NUR 283
ISBN 978 90 448 2669 2
D/2015/4124/191
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com
www.erwinclaes.com
www.walterbaele.be

1

De inbraak

Met brullende motor raasde een zware terreinwagen over de verlaten betonvlakte van de Condor-autofabriek. De regen viel met bakken uit de lucht en maakte het nachtelijke terrein gevaarlijk glad, maar de chauffeur leek zich er niet veel van aan te trekken. De wagen scheurde met gierende banden een uithoek van de immense fabriek op en kwam daar met een trap op de rem tot stilstand.

De portieren zwaaiden open en twee bewakingsagenten stapten uit. De langste van het stel zette de kraag van zijn jas op en keek nors naar de gitzwarte lucht. Hij liep snel naar een onopvallende deur en wachtte er onder het afdakje. Het schimmige licht van een beduimd waaklampje weerkaatste op zijn natte jas en liet de naam Brian Collins oplichten op zijn personeelsbadge.

Zijn partner, Hans Beck, sloot de auto af en liep hem tegemoet. ‘Wat een hondenweer,’ zuchtte Beck.

‘Wat je zegt,’ bromde Collins, ‘en dat vlak voor mijn vakantie. Soms vraag ik mij af of ze het hierboven met opzet doen. Iedere keer dat ik een miezerig weekje vrijaf heb, lijkt het regenseizoen los te barsten.’

Beck grinnikte. ‘Ik begrijp wat je bedoelt.’

‘Wat komen we hier eigenlijk doen?’ vroeg Collins ongeïnteresseerd terwijl hij enkele dikke druppels van zijn jas veegde.

‘Er is een alarm afgegaan. Het stelt waarschijnlijk niets voor, maar de centrale kan niets vinden op de bewakingsbeelden en ze doet nu

eenmaal altijd moeilijk als het over deze vleugel van de fabriek gaat.’

‘Wat zit hier dan?’

‘Onderzoek en Ontwikkeling.’

Collins trok een pijnlijke grimas. ‘Hebben die niet een vaste nachtwaker?’

Beck knikte en drukte op de intercom om de nachtwaker van de afdeling te contacteren. ‘Hij is waarschijnlijk gaan ontbijten of zoiets.’

‘Mmm, *ontbijt* ...’ antwoordde Collins likkebaardend, ‘dat zou er bij mij ook wel in gaan. Ik scheur van de honger.’

‘Zullen we straks iets gaan bikken?’

‘Uitstekend idee.’

Beck belde nog een keertje aan en keek ongeduldig op zijn horloge. Het bleef stil aan de andere kant van de lijn.

Collins had niet veel zin om nog langer te wachten en ging op verkenning uit langs verschillende ramen. Hij trok zich op aan een vensterbank en probeerde naar binnen te loeren, maar het was te donker. Ontgoocheld liet hij zich weer zakken en hij begon te speuren langs de kelderramen. Bij eentje bleef hij uiteindelijk staan en knielde hij neer. Het raampje stond op een kier. Collins riep Beck. ‘Wat denk je?’ wees hij naar het raam. ‘Verdacht of niet?’

Beck wreef nadenkend over zijn kin. ‘Er is maar één manier om dat te weten te komen.’

‘Helemaal waar,’ grijnsde Collins samenzweerderig en hij duwde het raam verder open. Voorzichtig wrong hij zijn benen naar binnen en daarna liet hij zich al even voorzichtig zakken. Even later stond hij in een grote ruimte vol rekken met dozen. Het was er pikdonker. Collins knipte zijn zaklamp aan en bescheen een willekeurig etiket. ‘Eerste generatie weefsel,’ las hij hardop. ‘Wat zou dat zijn?’

‘Heb je al eens in de dozen gekeken?’ vroeg Beck, die nu ook in de kelderruimte was afgedaald.

Collins aarzelde. ‘Binnendringen is één ding, maar als de centrale hoort dat wij hier in een of andere opslagplaats hebben zitten rommelen ...’

Beck bromde instemmend. ‘Je hebt gelijk. Er zijn er al voor minder ontslagen.’

Collins scheen nog een keer met zijn zaklamp langs de rijen dozen, tot het licht weerkaatste op een grote bokaal gevuld met een geelachtige vloeistof. ‘Wat is dit nu weer?’ mompelde hij terwijl hij de glazen pot van dichtbij bekeek. ‘Jezus,’ deinsde hij geschrokken achteruit.

‘Wat is er?’ kwam Beck snel aanlopen. ‘Heb je iets gevonden?’

Collins antwoordde niet, maar scheen op een duidelijk herkenbaar stukje huidweefsel, waarop in strakke letters *Eigendom van Condor Automotive* stond getatoeëerd.

Beck moest kokhalzen toen hij besepte wat daar in een ruime hoeveelheid formol dreef. Hij vloekte. ‘Wat is dit voor een plek? Het lijkt wel het laboratorium van Frankenstein.’

Collins knikte.

‘Moeten we de centrale hier niet over inlichten?’ drong Beck aan.

‘Waarover?’ sputterde Collins tegen. ‘Misschien is hier wel een perfect logische verklaring voor.’

‘En onze collega dan? Het is toch wel heel vreemd dat hij geen kik geeft.’

‘Wie zegt dat het ene met het andere te maken heeft? Als we voor niets groot alarm slaan, mogen we het morgen bij Wolf gaan uitleggen.’

De naam van het hoofd van de Condor-bewakingsdienst bezorgde Beck een koude rilling. ‘Oké,’ gaf hij toe. ‘We kijken eerst nog even rond.’

Collins ging meteen voor, op zoek naar een uitgang. Beck volgde in zijn zog, tot ze via een doolhof aan rekken bij een zware metalen deur belandden. Collins duwde de deur voorzichtig open en keek een smalle gang in, waar vanuit een trapkoker een flauw straaltje licht in viel. Hij liep de trap op. Beck volgde hem als zijn schaduw en stelde boven vast dat ze in een brede gang stonden, die uitkwam op de deur waar hij zojuist nog had aangebeld. ‘Luister!’ trok hij aan Collins’ mouw. ‘Hoor jij dat ook?’

Collins spitste zijn oren. ‘Dat klinkt als een radio. Er is dus toch iemand hier. Kom mee!’

Ze volgden het geluid, tot ze bij een deur kwamen die op een kier stond en waarop in grote letters *Security* was aangegeven. De twee agenten liepen een kleine controlekamer in, die volledig werd gedomineerd door een muur van beeldschermen. De monitors stonden in verbinding met de vele camera’s in de onderzoeksafdeling. Voortdurend versprongen de beelden, de ene na de andere ruimte werd geprojecteerd. Op een klein bureautje naast een gedeukte metalen opbergkast stond een radio luid te spelen. Er was niemand aanwezig.

Collins schakelde de afgeleefde radio uit, toen zijn blik ineens viel op enkele rode druppels aan de voet van de kast. Hij knielde neer en dipte zijn vingers in de vloeistof. Bloed! Trillend van angst en spanning wenkte hij Beck. Ze wisselden een veelzeggende blik en trokken gelijktijdig hun wapen, om vervolgens aan weerskanten van de kast plaats te nemen. Terwijl Beck zijn pistool erop richtte,

trapte Collins vanuit een veilige positie de deuren open. Met een doffe kreun tuimelde hun onfortuinlijke collega uit de kast de grond op. Zijn handen waren achter zijn rug gebonden en in zijn mond zat een dikke stoffen prop. Hij bloedde hevig uit een wond aan zijn hoofd.

Collins was de eerste om zich van de schok te herstellen en hij voelde aan de hals van het slachtoffer. ‘Hij leeft nog,’ mompelde hij opgelucht terwijl hij de knevels losmaakte en het hoofd ondersteunde. ‘We moeten de centrale inlichten en versterking vragen. Misschien loopt de dader hier nog rond.’

Beck deed meteen wat zijn partner vroeg, terwijl Collins zijn ogen bezorgd over de flikkerende beeldschermen liet glijden. Plotseiling zag hij een donker silhouet langs een van de camera’s rennen. Collins gromde boosaardig, stond op en rukte een afdelingsplattengrond van de muur. Hij gleed met zijn vinger over de verschillende gangen en laboratoria.

‘Wat ben je aan het doen?’ had Beck net opgehangen.

‘De smeerlap pakken die onze collega zo heeft toegetakeld!’ vertelde hij in enkele woorden over het donkere silhouet. ‘Volgens deze kaart loopt hij in de richting van de montagehal en daar ga ik nu ook naartoe.’

‘Brian, nee!’ hield Beck hem tegen. ‘We moeten wachten op versterking. Bevel van het hoofdkwartier.’

‘Vergeet het maar dat ik hier braafjes ga wachten. Jij doet wat je wilt, maar ik ga dat varken te pakken nemen.’

‘En onze collega dan? Iemand moet toch bij hem blijven?’

‘Dat doe jij dan maar!’

Met de plattengrond in de hand rende Collins de controlekamer

uit. Hij liep de gang verder door tot hij in een ronde ruimte met koepel stond, het kloppend hart van de afdeling Onderzoek en Ontwikkeling. Door het melkwitte glas van de koepel viel een flauw lichtschijnsel binnen, dat zachtjes weerkaatste op de glanzend gepolijste vloer. Het liet de ruimte in een griezelig witte gloed baden. De bewakingsagent scheen met zijn zaklamp in het rond, tot hij zijn lichtstraal fixeerde op enkele vegen op de muur. 'Vingerafdrukken,' mompelde hij tegen zichzelf. 'Die smeerlap moet wel heel dichtbij zijn.'

Hij had de woorden nog niet uitgesproken of vanuit de donkerte van een nis vloog een in het zwart gehulde figuur op hem af. Collins slaakte een gil. Hij werd in een oogwenk van de grond geplukt en met een doffe smak tegen de muur gekatapulteerd. Als een lappenpop viel hij neer op de grond. Hij bleef roerloos liggen.

Beck had het in de controlekamer allemaal zien gebeuren op een van de vele schermen. Zonder verder na te denken, stormde hij met zijn pistool in de hand het kantoortje uit naar de overkoepelde ruimte. Maar de mysterieuze aanvaller was al verdwenen. Beck rende naar Collins, die nog steeds in een verwrongen houding op de grond lag. Beck vloekte onthutst en probeerde een opwellende golf van paniek te onderdrukken. Aangeslagen keek hij om zich heen, toen hij een zacht ruisen van kleding hoorde en een silhouet achter een pilaar zag verdwijnen. 'Halt!' brulde Beck de angst uit zijn lijf. 'De bewakingscentrale is ingelicht. Er is hulp onderweg. Je kunt geen kant meer uit,' blufte hij. 'Geef je over, nu het nog kan!'

Het bleef muisstil. Beck zocht dekking achter een sokkel met een schaalmodel van een Condor-conceptwagen. Hij speurde naar een teken van de belager, maar die leek wel in rook te zijn opge-

gaan. De bewakingsagent schuifelde in de richting van een tweede sokkel, tot hij bij een brede doorgang kwam. Die leidde naar de centrale montagehal van de autofabriek. Hij wilde de hal in lopen, toen hij iemand letterlijk in zijn nek voelde ademen. Traag draaide Beck zich om. Hij staarde verbijsterd in het gezicht van zijn tegenstander. Beck schudde ongelovig zijn hoofd. 'Dit kan niet. Dit bestaat niet,' mompelde hij. Het volgende ogenblik werd ook hij met grote kracht door de lucht gesmeten.

Lisa en Simon

Hoewel de zon nog maar net boven de horizon kwam kijken, gonsde het kleine huisje van vader en dochter Helsen al van de activiteit. Dat wil zeggen dat vooral vader Tim als een bezetene door de kleine keuken holde om een omvangrijk ontbijt op tafel te toveren. Hij ging nooit zonder ochtendmaal de deur uit en eiste hetzelfde van zijn dochter, maar dan moest ze wel dringend uit haar bed komen. 'Lisa!' brulde hij onder aan de trap. 'Opstaan!'

Het bleef echter stil.

'Vooruit, Lisa, het is tijd!' herhaalde Tim. Zijn stem klonk lichtjes geïrriteerd.

Het bleef stil.

'Hè, Lisa, straks kom je nog te laat!'

Er volgde een ondefinieerbaar gebrom en zelfs wat licht gestommel. Tim knikte tevreden en liep weer de keuken in. Een verdieping hoger gooide zijn slaapdronken dochter intussen haar benen over de rand van het bed, waarna ze die met een diepe zucht op de grond liet zakken. De dikke kater, die de hele nacht aan haar voeteinde had liggen slapen, keek verstoord op, om even later weer verder te dutten. Nog een beetje wankel slofte Lisa naar een groot raam en ze trok de zware gordijnen opzij. Er ontvouwde zich een kleine tuin, die gedomineerd werd door een uit de kluiten gewassen plataan. De boom ging gebukt onder duizenden regendruppels, die zich krampachtig vastklampten aan de grote groene bladeren.

Lisa voelde de mist om haar hoofd eindelijk een beetje optrekken. Ze liep naar de badkamer, waar ze wat water in haar gezicht gooide. Daarna keek ze in de spiegel en zag een meid van net geen twaalf terugkijken. Lisa zuchtte. Haar lange blonde haren waren tijdens het slapen alweer opgebald tot een verzameling pluimen die de vier windrichtingen aanwezen. Met een verbeterde trek om haar mond zette Lisa er snel een borstel in en begon ze verwoed te kammen. Ze stopte even toen ze beneden de achterdeur hoorde opengaan.

'Goedemorgen, Simon!' begroette Tim de beste vriend van zijn dochter. 'Regent het nog steeds?' vroeg hij onnodig.

De jongen knikte. 'En de zon schijnt ook. Duiveltjeskermis, noemt mijn oma dat.'

Tim grinnikte. 'Zo noemen ze dat inderdaad.'

'Is Lisa al op?' gooide Simon de kap van zijn jas af. Een warrige bos donker haar kwam tevoorschijn. Het stak scherp af tegen zijn energieke blauwe ogen.

'Wat denk je?'

'Dat het nog even kan duren.'

Tim moest lachen. 'Eet je mee?'

'Nee, bedankt, ik heb al iets gegeten.'

'Ik heb wel pannenkoeken gebakken ...'

Simon grijnsde doortrapt. 'Dat verandert de zaak,' nam hij snel plaats aan de kleine ronde tafel die in een hoek van de keuken tegen de muur aan schurkte.

'Hoe gaat het intussen met je vader?' vroeg Tim terwijl hij de jongen een bord gaf.

Simon haalde gelaten zijn schouders op.

'Heeft hij het al een beetje verwerkt?'

‘Papa zegt niet veel meer sinds hij is ontslagen.’

‘Ik vind het echt heel jammer voor hem.’

‘Papa is nu vooral kwaad op de fabriek. Hij zegt dat ze bij Condor de winst belangrijker vinden dan het personeel.’

‘Het gaat niet goed met de autofabriek,’ knikte Tim begrijpend. ‘Sinds die mislukte veiligheidstest op televisie werd uitgezonden, wil niemand nog met een Condor rijden. Ik heb gehoord dat de verkoop al jaren afneemt.’

‘Gaan ze u nu ook ontslaan?’ vroeg Simon tussen twee happen door.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Tim. ‘Ik denk dat niemand er nog zeker is van zijn baan.’

‘Papa zegt anders dat ze u nooit zullen ontslaan.’

Tim fronste zijn wenkbrauwen. ‘En waarom niet?’

‘Omdat u voor de informatica-afdeling werkt, en die hebben ze altijd nodig.’

‘Misschien,’ kon Tim de jongen niet helemaal ongelijk geven. ‘Maar zonder mensen als jouw vader rijden er geen auto’s rond. Wie gaat ze anders bouwen?’

‘Robots,’ was het gortdroge antwoord van Simon. ‘Papa zegt dat ze op termijn iedereen zullen vervangen door robots.’

‘Zo’n vaart zal het niet lopen,’ suste Tim.

‘Papa wordt anders wel vervangen door een robot.’

‘Hebben ze dat zo gezegd?’

Simon knikte. ‘De ploegbaas is bij ons thuis geweest en hij heeft het verteld.’

Tim wist even niet wat hij moest zeggen. ‘Weet je vader al wat hij nu wil doen?’ vroeg hij ten slotte.

Simon schudde zijn hoofd en propte snel een laatste hap pan-

nenkoek in zijn mond. ‘Hij moet over enkele dagen op gesprek komen bij iemand van de arbeidsbemiddeling. Ze zouden dan samen kijken waar hij nog aan de slag kan.’

‘Hoe oud is je vader nu?’

‘Zesenzeventig.’

‘Dat wordt niet makkelijk.’

‘Dat heb ik hem ook horen zeggen tegen mama.’

Tim zag dat Simon het moeilijk kreeg. ‘Maak je maar geen zorgen,’ legde hij zijn hand op de schouder van de jongen. ‘Ze zullen wel iets vinden voor je vader.’

‘Ik hoop het,’ mompelde de jongen.

‘Hoi Simon,’ liep Lisa op dat moment de keuken in en ze gaf hem een enthousiaste knuffel.

‘Ook een pannenkoek?’ was Tim blij dat de sfeer meteen een stuk minder bedrukt werd.

‘Graag,’ liet Lisa zich op een stoel ploffen terwijl ze Simon bevreemd aankeek. ‘Alles goed?’ fluisterde ze.

Simon haalde gelaten zijn schouders op. ‘Ik ben benieuwd wat we vandaag gaan doen,’ veranderde hij snel van onderwerp.

Lisa kon hem even niet volgen. ‘Hoe bedoel je?’ vroeg ze.

‘De projectweek rond wetenschap en techniek?’

‘Ach ja,’ onderdrukte Lisa een geeuw. ‘Was ik helemaal vergeten ...’

‘Dat klinkt niet echt enthousiast.’

‘Het is in ieder geval beter dan gewoon les.’

Tims mobieltje rinkelde. Hij nam snel op terwijl hij de keuken uit liep.

‘Gaat het echt wel met je?’ maakte Lisa van de gelegenheid gebruik.

‘Zie ik er zo slecht uit dan?’ wimpelde Simon de vraag af.
‘Ik zie het wel als er iets aan je scheelt.’
Simon zuchtte. ‘Het is niets. Ik was gewoon met je vader over het ontslag van papa bezig.’
‘En?’
‘Wat *en*?’
‘Maken ze thuis nog zo vaak ruzie?’
Simon beet zich op zijn lippen. ‘Gisterenavond was het weer prijs,’ bromde hij amper hoorbaar. ‘Maar kunnen we er nu alsjeblieft over ophouden? Het is niet het einde van de wereld.’
Lisa keek haar beste vriend wantrouwig aan, maar ze hield haar mond en at verder. ‘Heb je hem bij je?’ vroeg ze uiteindelijk.
‘Heb ik *wie* bij me?’ klonk Simon nog steeds somber.
‘Jouw zelfgebouwde robotje natuurlijk, voor de projectweek.’
Simon zweeg en boog zijn hoofd.
‘Meen je dat nu?’ voelde Lisa de bui al hangen. ‘Waarom heb je hem thuisgelaten? Hij was fantastisch!’
‘Ik heb hem wel bij me, maar ik weet niet of ik hem nog ga indienen.’
‘Waarom niet? Als iemand die projectprijs op het einde van de week kan winnen dan ben jij het wel.’
‘Die prijs kan mij gestolen worden,’ maakte Simon een wegwerpgebaar.
Lisa keek hem doordringend aan. ‘Ik geloof je niet. Je praatte al weken over niets anders dan je robot en nu zou het je ineens niet meer interesseren?’
‘Verdomme, Lisa!’ viel Simon ineens uit. ‘Laat me toch met rust,’ snauwde hij en hij veerde ruw op en stormde de tuin in.

‘Wat was dat allemaal?’ kwam Tim intussen de keuken weer binnengelopen.
‘Ik weet het niet,’ klonk Lisa geschrokken. ‘Hij deed al de hele tijd raar en ineens ontplofte hij.’
‘Heb je iets gezegd of zo?’
Lisa schudde haar hoofd. ‘Ik begon gewoon over de projectweek en over het robotje dat hij er thuis voor in elkaar had geknutseld. Hij was er echt door bezeten, maar nu wil hij er ineens niets meer van weten.’
‘Dat klinkt niet echt als Simon.’
Lisa knikte. ‘Ik moet achter hem aan,’ griste ze haar lunchpakket van het aanrecht.
‘Ik vertrek met je mee,’ zei Tim. ‘Mijn baas heeft net gebeld. Ik moet meteen naar de fabriek.’
‘Problemen?’
‘Geen idee,’ bekende haar vader, ‘maar zo’n telefoontje voorspelt nooit veel goeds.’